

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Václava Novotného v právní věci žalobkyně **R. K.**, zastoupené JUDr. Josefem Hajným, advokátem AK se sídlem Janáčkova 204, 407 21 Česká Kamenice, proti žalovanému **Ministerstvu financí,** se sídlem Letenská 15, 110 00 Praha 1, zastoupenému JUDr. Alanem Korbelem, AK se sídlem nám. 14. října 3, 150 00 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 24. 8. 2001, č. j. 391/81773/1999,

t a k t o:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Napadeným rozhodnutím ze dne 24. 8. 2001, č. j. 391/81773/1999 Ministerstvo financí (dále jen „žalovaný“) zamítlo odvolání R. K. (dále jen „žalobkyně“) proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 5. 5. 1997, č. j. 18507-a/110/96 a č. j. 18507-b/110/96, kterými byly zamítnuty žádosti žalobkyně o povolení obnovy řízení. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že ust.§ 54 odst. 1 písm. a),

b), c) zák. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, v platném znění, taxativně stanoví důvody, pro které je možno na žádost poplatníka či z úřední povinnosti obnovit řízení ukončené pravomocným rozhodnutím. Jako důvod k obnově řízení ve věci doměření daně z příjmů obyvatelstva za rok 1992 a daně z příjmů fyzických osob za rok 1993 daňový subjekt uvedl, že v pozůstalosti sestry, která byla jeho zaměstnankyní do května 1992 a zaučovala další prodavačku, nalezl evidenci cen, ve které tato prodavačka pokračovala. V průběhu daňového řízení evidenci cen nepředložil, protože o ní nevěděl. Evidenci z pozůstalosti prodavačky nelze podle žalovaného považovat ve smyslu ust. § 54 odst. 1 zák. č. 337/1992 Sb., v platném znění, za novou skutečnost nebo důkaz, který nemohl být bez zavinění daňového subjektu již dříve v řízení uplatněn, a to vzhledem k existenci povinností, vyplývajících pro daňový subjekt z ust. § 11 odst. 1 písm. d) zák. č. 526/1990 Sb., o cenách, v platném znění, a ust. § 31 odst. 9 zák. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, v platném znění. Nalezení sešitu se zapsanými prodejními cenami ovoce a zeleniny od října 1991 do 17. 4. 1992 a od 1. 9. 1992 do 30. 12. 1992 a od dubna do 5. 11. 1993 podle žalovaného pouze potvrzuje skutečnost, že prodejní ceny ovoce a zeleniny nebyly evidovány po celé zdaňovací období roku 1992 a 1993. Takováto neúplná evidence by v žádném případě neměla vliv na výrok rozhodnutí správce daně, který požadoval prokázání výše příjmů uvedených v daňovém přiznání. Předložení této neúplné evidence prodejních cen nepovažuje Ministerstvo financí ani za účetnictví vedené jinou osobou ve smyslu ust. § 5 odst. 2 zák. č. 563/1991 Sb., o účetnictví, pouze tak upozorňuje na pochybení daňového subjektu, jehož povinností bylo takovou evidenci vést a na požádání správce daně předložit, zatímco ze spisového materiálu vyplynulo, že o vedení této evidence paní Z. v průběhu kontroly ani nevěděl. Proto Ministerstvo financí konstatovalo, že nepředložení důkazních prostředků bylo zaviněno daňovým subjektem, který nesplnil povinnosti vyplývající pro něj z výše citovaných zákonů, a to zákona o správě daní a poplatků a dále zákona o cenách. Podmínky pro obnovu řízení podle ust. § 54 odst. 1 písm. a), b), c) zák. č. 337/1992 Sb., v platném znění, tudíž splněny nebyly.

Proti rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 24. 8. 2001, č. j. 391/81, 773/1999, podala žalobkyně včas žalobu, v níž namítá, že žalovaný nepřipustil, že - byť za část zdaňovacího období - mohlo dojít k prokázání výše příjmů žalobkyně. Žalovaný podle žalobkyně v řízení o odvolání zcela přehlédl, že žalobkyně prodávala zboží sortimentu ovoce a zeleniny, tedy zboží podléhající denní rychlé zkáze. Dále se vůbec nezabýval tím, že vedle takového zboží prodávala žalobkyně doplňkový sortiment konzumovaných výrobků a dalšího zboží, které by zcela nepochybně nemohlo být prodáváno s takovou marží, jak tvrdí žalovaný. Podle názoru žalobkyně je dodatečné dokladování skutečností rozhodujících pro určité postupy daňového řízení právně rozhodující a daňový orgán se jimi musí zabývat. Žalobkyně rovněž odkázala na rozsudek Vrchního soudu v Praze, kterým bylo zrušeno předcházejí napadené rozhodnutí žalovaného a na právní názory v něm obsažené, z jejichž pohledu mělo být nové rozhodnutí žalovaného koncipováno. Dále žalobkyně namítla, že žalovaný své rozhodnutí dostatečným způsobem neodůvodnil. Rozhodnutím žalovaného, který se při svém rozhodování nepřidržel právního názoru Vrchního soudu v Praze, uvádí dále žalobkyně, byla zkrácena na svých právech tím, že žalovaný svým rozhodnutím nesprávně posoudil její nově předložený důkaz soupisem prodejních cen zboží, dále tím, že ani nebylo třeba zřejmě tuto evidenci předkládat, ve svém rozhodnutí vyšel žalovaný z protiprávního rozhodnutí daňových orgánů, v souvislosti se zákonem č. 526/1990 Sb., v platném znění, rozhodoval jako nesprávně či nepřesně označený orgán, rozhodl o rozhodnutí o dodatečném daňovém výměru, který nikdy žalobkyně neobdržela, přiklonil se k nesprávně a nedostatečně použitým daňovým pomůckám, když mohl použít pomůcky zcela dosažitelné, přičemž je, nastolena i otázka, jestli daňovou pomůcku byl oprávněn vůbec použít. Tím je žalobkyně zkrácena na svých právech, neboť

takovým nezákonným postupem je jí uložena povinnost zaplatit daňový nedoplatek a její účet u peněžního ústavu je pod exekučním titulem. Žalobkyně uvádí, že se jí obtížně podniká, neboť trpí nedostatkem finančních prostředků a hrozí jí závažná újma ve faktické likvidaci soukromého podnikatele. Proto se domnívá, že žalovaný měl jejímu odvolání vyhovět a obnovu řízení povolit. V žalobním petitu navrhuje, aby rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 24. 8. 2001, č. j. 391/81773/1999 bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Protože rozhodnutí správce daně jsou vykonatelná, žádá žalobkyně rovněž o odložení vykonatelnosti těchto rozhodnutí.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 25. 2. 2002 adresovaném Vrchnímu soudu v Praze setrval na svých právních závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí, a navrhl, aby soud žalobu zamítl a dále aby žalobkyni uložil povinnost uhradit žalovanému náklady právního zastoupení.

O žalobě žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 24. 8. 2001, č. j. 391/81773/1999 Vrchní soud v Praze nerozhodl do 31. 12. 2002.

Od 1. 1. 2003 nabyl účinnosti zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), upravující pravomoc a příslušnost soudů jednajících a rozhodujících ve správním soudnictví, postup soudů, účastníků řízení a dalších osob ve správním soudnictví.

Podle ust. § 130 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, se řízení v neskončených věcech - řízení podle části páté hlavy druhé občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“) účinného přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, v nichž nebylo rozhodnuto do dne nabytí účinnosti tohoto zákona - dokončí podle ustanovení o řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s.).

Podle ust. § 132 věta druhá s. ř. s., nestanoví-li tento zákon jinak, věci správního soudnictví, v nichž nebylo rozhodnuto do dne účinnosti tohoto zákona a v nichž byla dána věcná příslušnost k řízení vrchním soudům nebo Nejvyššímu soudu, převezme a dokončí Nejvyšší správní soud.

Výzvou ze dne 30. 1. 2003 vyzval Nejvyšší správní soud žalobkyni, aby ve lhůtě 1 měsíce ode dne doručení této výzvy navrhla důkazy k prokázání žalobních námitek (žalobních bodů), které uvedla v žalobě, žalovaného pak soud vyzval, aby v téže lhůtě navrhl důkazy k vyvrácení žalobních námitek žalobkyní uvedených v žalobě. Žalobkyni pak dále Nejvyšší správní soud vyzval, aby v téže lhůtě označila osoby na řízení zúčastněné (§ 34 s. ř. s.), pokud takové osoby existují a jsou jí známy (tj. osoby, které byly přímo dotčeny vydáním napadeného rozhodnutí nebo ty osoby, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením, nejsou-li účastníky). Žalobkyni i žalovanému byla uvedená výzva doručena shodně dne 13. 2. 2003, žádný z účastníků se však k výzvě ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

Přípisem ze dne 11. 4. 2003 pak Nejvyšší správní soud vyzval žalobkyni i žalovaného, aby ve lhůtě do dvou týdnů od doručení přípisu soudu v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., sdělili, zda souhlasí s tím, aby soud rozhodl o věci samé bez nařízení jednání. Současně Nejvyšší správní soud účastníky řízení poučil, že nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, má se za to, že souhlas byl udělen. Výzva soudu byla žalobkyni i žalovanému doručena dne 15. 4. 2003.

Protože účastníci se k uvedené výzvě soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřili, rozhodl Nejvyšší správní soud o věci samé v souladu s poskytnutým poučením bez nařízení jednání.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů v souladu s ust. § 75 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Dříve ovšem, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k projednání a rozhodnutí věci samé, musel zkoumat svou pravomoc rozhodovat právní věc účastníků. Pravomoc soudů upravuje zákon č. 150/2002 Sb., v ust. § 4 - § 6. Dle ust. § 6 cit. zák. jsou z rozhodování soudů ve správním soudnictví vyloučeny věci, o nichž to stanoví tento nebo zvláštní zákon. Soudní řád správní upravuje kompetenční výluky v ust. § 70.

Nejvyšší správní soud se tedy musel se zabývat a vypořádat s otázkou, zda napadené rozhodnutí není z přezkumu soudem ve smyslu ust. § 70 s. ř. s., vyloučeno, a dospěl k závěru, že rozhodnutí o nepovolení obnovy řízení vydaná podle ust. § 55 zákona o správě daní a poplatků, v platném znění, nejsou pojmově vyloučena z přezkoumání Nejvyšším správním soudem ve správním soudnictví (k obdobné věci viz nález Ústavního soudu č. 78/1997 Sbírky nálezů a usnesení ÚS).

V souladu s ust. § 75 odst. 2 s. ř. s., soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumává soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.

Z výše uvedených důvodů mohl Nejvyšší správní soud přezkoumat pouze napadené rozhodnutí Ministerstva financí a jemu předcházejících rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ve věci návrhu žalobkyně na povolení obnovy řízení, nikoli však rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem, a jim předcházejících rozhodnutí ve věci dodatečného vyměření daně za rok 1992 a 1993, neboť tato rozhodnutí mohla žalobkyně napadnout samostatnou žalobou ve správním soudnictví, což, jak ze spisového materiálu vyplývá, neučinila. Původními řízeními, která vyústila vydáním dodatečných platebních výměrů se může soud zabývat pouze z toho hlediska, zda byly splněny podmínky pro povolení obnovy řízení.

Ze spisového materiálu Nejvyšší správní soud zjistil, že na základě provedené kontroly vyměřil správce daně – Finanční úřad v Děčíně za použití pomůcek podle ust. § 31 odst. 5 zák. č. 337/1992 Sb., v platném znění, žalobkyni dodatečným platebním výměrem č. 920001444 ze dne 14. 9. 1995, č. j. FÚ/53/1921/Va/95 dodatečně daň z příjmů obyvatelstva za rok 1992 ve výši 37 692,- Kč a dodatečným platebním výměrem č. 950007505 ze dne 13. 9. 1995, č. j. FÚ/53/1922/95/Va vyměřil správce daně žalobkyni dodatečně daň z příjmů fyzických osob za rok 1993 ve výši 218 590,- Kč. Uvedená rozhodnutí napadla žalobkyně odvoláním. Finanční ředitelství v Ústí nad Labem odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru ze dne 14. 9. 1995 rozhodnutím ze dne 2. 7. 1996, č. j. 768-a/110/96 zamítlo. Rozhodnutím ze dne ze dne 2. 7. 1996, č. j. 768-b/110/96, pak Finanční ředitelství v Ústí nad Labem zamítlo i odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru ze dne 13. 9. 1995. Dne 12. 5. 1997 byl vydán exekuční příkaz č. j. 49882/97/17 8940/5634 na přikázání pohledávky na peněžní prostředky daňových dlužníků vedených u bank podle ust. § 73 odst. 6 písm. a) zák. č. 337/1992 Sb., v platném znění. Dne 30. 10. 1996 podala žalobkyně u správce daně žádosti o obnovu řízení podle ust. § 54 zák. č. 337/1992 Sb., v platném znění, a to obou řízení,

která vyústila dodatečným vyměřením daně. Žádost o povolení obnovy řízení podala žalobkyně s odůvodněním, že po nabytí právní moci rozhodnutí o zamítnutí odvolání proti dodatečným platebním výměrům za rok 1992 a 1993 zjistila, že v pozůstalosti její sestry, paní V. Z., zemřelé dne xxx 1995, předtím zaměstnané u žalobkyně, byly zjištěny podklady, prokazující tvrzení žalobkyně již v době daňového řízení, že byly vedeny záznamy o prodejních cenách, čímž mohlo být zjištěno, že rozdíl mezi nákupní cenou zboží a prodejní cenou prodávaného sortimentu zboží nemůže být 47, 06% či 37% a ani 43,23% či 33, 25%. Žádosti žalobkyně o obnovu řízení byly Finančním ředitelstvím v Ústí nad Labem v obou případech rozhodnutími ze dne 5. 5. 1997, č. j. 18507-a/110/96 a č. j. 18507-b/110/96 zamítnuty. Proti rozhodnutím o zamítnutí jejích žádostí o obnovu řízení podala žalobkyně odvolání. K podanému odvolání se připojil i manžel žalobkyně R. K. Rozhodnutím ze dne 3. 10. 1997, č. j. 391/64 109/1997 Ministerstvo financí odvolání proti rozhodnutím o zamítnutí obnovy řízení zamítlo. Uvedené rozhodnutí Ministerstva financí napadla žalobkyně žalobou u soudu. Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 31. 8. 1999, č. j. 6 A 87/97-24, spojil ke společnému projednání a rozhodnutí věci vedené u Vrchního soudu v Praze pod spisovými značkami 6 A 87/97 a 6 A 88/97 (věci jsou nadále vedeny pod sp. zn. 6 A 87/97), dále pak zrušil rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 3. 10. 1997, č. j. 391/64 109/1997 ve věci R. K. a rozhodnutí Ministerstva financí z téhož dne a téhož čísla jednacího ve věci R. K. podle ust. § 250j odst. 2 o. s. ř. a věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení s odůvodněním, že napadená rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů (§ 250f odst. 1 písm. a) o. s. ř. Rozhodnutím ze dne 24. 8. 2001, č. j. 391/81, 773/1999, Ministerstvo financí pak odvolání R. K. proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 5. 5. 1997, č. j. 18507-a/110/96 a č. j. 18507-b/110/96, kterými byl zamítnut návrh na obnovu řízení, opět zamítlo.

Dle ust. § 56a odst. 2 zák. č. 337/1992 Sb., v platném znění, použití mimořádných opravných prostředků podle části páté cit. zákona, je nepřípustné vůči těm rozhodnutím správců daně, která byla pravomocně přezkoumána soudem. V projednávané věci však nejde o tento případ.

Pro povolení obnovy řízení musejí být splněny taxativní důvody a zároveň i lhůty – subjektivní i objektivní, ve kterých lze návrh na povolení obnovy u správce daně podat a ve kterých může správce daně obnovu řízení povolit nebo nařídit.

Dle ust. § 54 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků, v platném znění, musí být žádost o obnovu řízení podána do šesti měsíců ode dne, kdy se žadatel prokazatelně dozvěděl o důvodech obnovy řízení, nejpozději však před uplynutím lhůty, ve které zaniká právo daň vyměřit nebo doměřit.

V projednávané věci byla žádost o povolení obnovy řízení na Finanční ředitelství v Ústí nad Labem podána prostřednictvím Finančního úřadu v Děčíně dne 30. 10. 1996. Neúplná evidence prodejních cen byla nalezena v pozůstalosti prodavačky V. Z., která zemřela dne 27. 5. 1995, podle tvrzení žalované obsaženého v její žádosti o povolení obnovy řízení až v době před podáním návrhu na povolení obnovy řízení. Uvedené tvrzení odůvodnila žalobkyně tím, že nechtěla zatahovat zaměstnance do problémů firmy při prováděné kontrole a též bolest způsobená ztrátou blízké osoby zapříčinila, že až v době před podáním návrhu na povolení obnovy zjistila, že si sestra vedla účetnictví.

V probíhajícím řízení byla předmětem přezkumu otázka, zda žalobkyní uplatněné důvody jsou nebo nejsou právně relevantními důvody pro povolení obnovy daňového řízení.

Jako důvod k obnově řízení ve věci doměření daně z příjmů obyvatelstva za rok 1992 a daně z příjmů fyzických osob za rok 1993 žalobkyně uvedla, že v pozůstalosti své sestry, která byla její zaměstnankyní do května 1992 a zaučovala další prodavačku, nalezla evidenci cen (sešit se zapsanými prodejními cenami ovoce a zeleniny od října 1991 do 17. 4. 1992 a od 1. 9. 1992 do 30. 12. 1992 a od dubna do 5. 11. 1993), ve které tato prodavačka pokračovala. V průběhu daňového řízení evidenci cen nepředložila, protože o ní nevěděla.

K obnově řízení tedy žalobkyně uplatnila důvod, který spadá pod ust. § 54 odst. 1 písm. a) zák. č. 337/1992 Sb., v platném znění, a sice, že vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez jejího zavinění uplatněny již dříve v daňovém řízení a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí.

V souladu s ust. § 54 odst. 1 písm. a) zák. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, v platném znění, se řízení ukončené pravomocným rozhodnutím obnoví na žádost příjemce rozhodnutí nebo z úřední povinnosti, jestliže vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění daňového subjektu nebo správce daně uplatněny již dříve v řízení a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí.

Otázkou dalšího posouzení je, zda tyto nové skutečnosti nebo důkazy nemohly být bez zavinění daňového subjektu nebo správce daně uplatněny již dříve v řízení a zda tyto mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí.

Dle ust. § 31 odst. 9 zák. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, v platném znění, daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván.

Daňový subjekt je povinen prokázat všechny skutečnosti, jež je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování, nebo k jejichž prokázání byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván, při nesplnění této povinnosti není možné stanovit daňovou povinnost dokazováním (rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 161/2002). Jestliže daňový subjekt při dokazování jím uváděných skutečností nesplní některou ze svých zákonných povinností, takže zde není možno daňovou povinnost stanovit dokazováním, stanoví správce daně daň podle pomůcek.

Ze spisového materiálu Nejvyšší správní soud zjistil, že v rámci prováděné kontroly daně z příjmů obyvatelstva a daně z příjmů fyzických osob, byla žalobkyně výzvou ze dne 23. 3. 1995, č. j. FÚ/210/1729/95/Pa., podle ust. § 31 a § 43 zák. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, v platném znění, vyzvána k odstranění pochybností a předložení všech důkazů o výši příjmů uvedených v daňovém přiznání za rok 1992 a 1993. Současně byla žalobkyně poučena, že nevyhoví-li v určené lhůtě nebo bez náležité omluvy výzvě a neodstraní-li vzniklé pochybnosti, bude daň vyměřena za použití pomůcek, které má Finanční úřad v Děčíně k dispozici a nebo, které si sám opatří, a to i bez součinnosti s daňovým subjektem. Výzva byla žalované doručena dne 29. 3. 1995.

V protokolu o ústím jednání sepsaném dle ust. § 12 zák. č. 337/1992 Sb., v platném znění, dne 11. 4. 1995 Finančním úřadem v Děčíně žalobkyně uvedla, že s výší přirážky nesouhlasí, výši příjmů za rok 1992 a 1993 však nemůže prokázat, protože ceny za rok 1992 a 1993 si již nepamatuje. Ceny si neevidovali, tak neví, jak tuto skutečnost prokázat. Žalobkyně dále uvedla, že nejvíce na krámě prodávají cigarety a alkohol, zeleninu nejvíce na

stánku. Rabaty, které uvedli v protokolu, skutečně mají, tento průměr na zelenině prostě není.

V protokolu o ústím jednání sepsaném dle ust. § 12 zák. č. 337/1992 Sb., v platném znění, dne 16. 11. 1995, Finančním úřadem v Děčíně žalobkyně a její manžel R. K. uvedli, že pomůcky viděli, ale nesouhlasí s nimi, nesouhlasí s výší cen uvedených na těchto pomůckách. Ceny nemůžou přesně říct, protože to byly ceny roku 1992 a 1993. Ceny nemohou dokázat, protože si evidenci cen nevedli. Poplatníci dále uvedli, že nesouhlasí ani se stanovenými procenty.

Z výše uvedeného vyplývá, že nepředložení důkazních prostředků v daňovém řízení bylo zaviněno žalobkyní, pro kterou ze zákona o správě daní a poplatků vyplývaly výše uvedené povinnosti, které ovšem žalobkyně nesplnila, a proto svým zaviněním se v průběhu daňové kontroly dostala do situace, kdy nemohla prokázat výši prodejních cen ovoce a zeleniny, když uvedla, že prodejní ceny si již nepamatuje a evidenci cen si nevedli a o skutečnosti, že neúplnou evidenci prodejních cen vedla prodavačka V. Z. v průběhu daňové kontroly ani nevěděla. Evidenci z pozůstalosti prodavačky tedy nelze považovat za novou skutečnost nebo důkaz, který nemohl být bez zavinění daňového subjektu již dříve v řízení uplatněn. Nad rámec je nutno uvést, že pouhá okolnost, že poplatník neznal příslušné právní předpisy, nebo jim nerozuměl, a z toho plynoucí nesprávný názor na jeho rozhodné okolnosti nemůže být důvodem obnovy řízení.

Dále je nutné se ztotožnit ze závěrem obsaženým již v odůvodnění rozhodnutí žalovaného, že nalezení sešitu se zapsanými prodejními cenami ovoce a zeleniny od října 1991 do 17. 4. 1992 a od 1. 9. 1992 do 30. 12. 1992 a od dubna do 5. 11. 1993, pouze potvrzuje skutečnost, že prodejní ceny ovoce a zeleniny nebyly evidovány po celé zdaňovací období roku 1992 a 1993. Takováto neúplná evidence by v žádném případě neměla vliv na výrok rozhodnutí správce daně, který požadoval prokázání výše příjmů uvedených v daňovém přiznání.

Je pravdou, že se žalobce nevypořádal dostatečným způsobem s otázkou, zda evidence cen ovoce a zeleniny nalezená v pozůstalosti prodavačky V. Z. je důkazem, který existoval již v době původního daňového řízení, které předcházelo vydání dodatečných platebních výměrů za rok 1992 a 1993. Vzhledem k pečlivému vyvrácení uplatněných důvodů obnovy řízení dle ust. § 54 odst. 1 písm. a) zák. č. 337/1992 Sb., v platném znění, zjištěním a přesvědčivým odůvodněním závěru, že uplatněné důkazy nebyly zaviněním daňového subjektu uplatněny již dříve v řízení a nemohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí, by však toto další dokazování bylo nadbytečným.

Při shrnutí výše uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že žaloba není důvodná. Ministerstvo financí rozhodlo správně, když odvolání proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o povolení obnovy nařízení, zamítlo, neboť podmínky pro obnovení řízení podle ustanovení § 54 odst. 1 písm. a), ale ani podle písm. b) či písm. c) zák. č. 337/1992 Sb., v platném znění, splněny nebyly. Rovněž pokud jde o odůvodnění napadeného rozhodnutí, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo žalovaným odůvodněno pečlivě a v dostatečném rozsahu.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s., jako nedůvodnou zamítl.

Protože Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů posoudil podanou žalobu jako nedůvodnou, neshledal ani důvod k přiznání odkladného účinku žalobě ve smyslu ust. § 73 s. ř. s.

Žalovaný měl ve věci úspěch, přesto mu soud nepřiznal náhradu nákladů řízení, protože náklady, které v řízení vynaložil v souvislosti s udělením plné moci advokátovi, nepovažuje za účelně vynaložené, neboť žalovaný zaměstnává kvalifikované pracovníky, které může pověřit, aby jednali za něho.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. 11. 2003

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu